Agatha Christie

Chemarea Aripilor

I

Silas Hamer a auzit asta prima dată într-o noapte de februarie. El şi cu Dick Borrow plecaseră pe jos de la o cină oferită de Bernard Seldon, specialistul neurolog. Borrow era neobişnuit de tăcut şi Silas Hamer îl întrebă, cu o anumită curiozitate, la ce se gândeşte. Răspunsul lui Borrow a fost cu totul neaşteptat.

— Mă gândeam că, dintre toţi oamenii din seara asta, numai doi se pot considera fericiţi. Şi aceştia, destul de ciudat, sunt tu şi eu.

Cuvântul „ciudat" era potrivit pentru că nu puteau exista doi bărbaţi mai deosebiţi între ei decât Richard Borrow, preotul muncitor din cartierul de est şi Silas Hamer, omul mulţumit de sine, uns cu toate alifiile, ale cărui milioane i se scurgeau printre degete.

— E ciudat, ştii, spuse gânditor Borrow. Cred că eşti singurul milionar mulţumit pe care l-am întâlnit.

Hamer rămase tăcut o vreme. Când începu să vorbească, tonul său era altul.

— Am fost un amărât de băieţel zgribulit care vindea ziare. Atunci doream ce posed acum – confortul şi luxul pe care ţi le aduc banii, nu puterea lor. Voiam bani nu ca să-i folosesc drept o forţă, ci să-i cheltui fără nici o socoteală pentru mine! Sunt sincer în această privinţă, înţelegi. Se spune că banii nu pot cumpăra orice. Foarte

Agatha Christie

Chemarea Aripilor

I

Silas Hamer a auzit asta prima dată într-o noapte de februarie. El şi cu Dick Borrow plecaseră pe jos de la o cină oferită de Bernard Seldon, specialistul neurolog. Borrow era neobişnuit de tăcut şi Silas Hamer îl întrebă, cu o anumită curiozitate, la ce se gândeşte. Răspunsul lui Borrow a fost cu totul neaşteptat.

— Mă gândeam că, dintre toţi oamenii din seara asta, numai doi se pot considera fericiţi. Şi aceştia, destul de ciudat, sunt tu şi eu.

Cuvântul „ciudat” era potrivit pentru că nu puteau exista doi bărbaţi mai deosebiţi între ei decât Richard Borrow, preotul muncitor din cartierul de est şi Silas Hamer, omul mulţumit de sine, uns cu toate alifiile, ale cărui milioane i se scurgeau printre degete.

— E ciudat, ştii, spuse gânditor Borrow. Cred că eşti singurul milionar mulţumit pe care l-am întâlnit.

Hamer rămase tăcut o vreme. Când începu să vorbească, tonul său era altul.

— Am fost un amărât de băieţel zgribulit care vindea ziare. Atunci doream ce posed acum – confortul şi luxul pe care ţi le aduc banii, nu puterea lor. Voiam bani nu ca să-i folosesc drept o forţă, ci să-i cheltui fără nici o socoteală pentru mine! Sunt sincer în această privinţă, înţelegi. Se spune că banii nu pot cumpăra orice. Foarte adevărat. Dar cu ei

cumpăr tot ce-mi place, aşa încât sunt satisfăcut. Sunt un materialist, Borrow, un materialist convins!

Strălucirea orbitoare a largii artere luminate confirma confesiunea sa de credinţă. Rotunjimile trupului lui Silas Hamer erau mărite de haina sa grea, căptuşită cu blană şi lumina albă sporea guşa sa triplă. În contrast cu el, Dick Borrow avea o faţă suptă de ascet şi ochi cu sclipiri de fanatic.

— Eu pe tine nu te înţeleg, rosti apăsat Hamer.

Borrow zâmbi:

— Eu trăiesc în mijlocul mizeriei, lipsurilor, foamei – toate rele trupeşti! Şi o Viziune fundamentală mă susţine. Nu-i uşor să înţelegi, dacă nu crezi în Viziuni, lucru de care sunt sigur.

— Nu cred, spuse Silas Hamer, în nimic ce nu pot vedea, auzi sau atinge.

— Exact. În asta constă diferenţa dintre noi. Bine, la revedere, de-acum mă înghite pământul!

Ajunseseră în dreptul unei guri luminate de metrou care-l ducea pe Borrow spre casă.

Hamer îşi continuă drumul singur. Era bucuros că-i dăduse liber şoferului în seara aceea şi preferase să meargă pe jos acasă. Aerul era aprig de rece, simţurile i se desfătau de căldura deplină a paltonului îmblănit.

Se opri pentru o clipă pe bordură, înainte de a traversa strada. Un autobuz uriaş îşi croia cu greutate drum spre el. Hamer, cu sentimentul că avea toată viaţa la dispoziţie, aştepta să treacă. Dacă ar fi traversat prin faţa lui, ar fi trebuit să se grăbească şi îi displăcea graba.

Pe lângă el, un amărât, abandonat al sorţii, dar de rasă umană, beat criţă se rostogoli de pe trotuar. Hamer auzi un strigăt, o deplasare nereuşită într-o parte a autobuzului şi apoi… Privea, fără să înţeleagă, cu o groază care punea treptat stăpânire pe el, la o grămadă de zdrenţe nemişcată, lipsită de viaţă, din mijlocul drumului.

Ca prin minune, o mulţime se adună, cu vreo doi poliţişti şi şoferul autobuzului în centru. Dar ochii lui Hamer erau pironiţi, cuprinşi de teroare, asupra grămezii informe şi inerte care fusese adineauri un om – unul ca el însuşi! Se cutremură ca de o ameninţare.

— Nu trebe să vă căiţi, înălţimea voastră, i se adresă, dintr-o parte, un individ cu o înfăţişare neîngrijită. Nu puteaţi face nimica. Oricum era un neisprăvit!

Hamer îl privi atent. Ideea că putuse cumva să fi salvat omul nu-i trecuse, ce e drept, prin cap. O respinse cu dispreţ ca pe o absurditate. Dar, dacă omul n-ar fi fost. Atât de nechibzuit el ar fi putut în clipa asta… Gândurile i se frânseră brusc şi se desprinse din mulţime. Se pomeni tremurând de o spaimă nedefinită, nedomolită. A fost obligat să recunoască în sinea sa că-i era teamă, groaznic de teamă de… Moarte – Moartea care sosea, cu o iuţeală înfricoşătoare şi o certitudine lipsită de remuşcări, la cei bogaţi şi săraci deopotrivă…

Grăbi pasul, dar noua teamă era împreună cu el, învăluindu-l în strânsoarea ei rece, de gheaţă.

Se întreba ce-l apucase, căci ştia că nu era din fire un laş. Se gândi că o asemenea frică nu l-ar fi cuprins cu cinci ani în urmă. Deoarece atunci Viaţa nu fusese aşa de dulce… Da, asta era; dragostea de Viaţă reprezintă cheia misterului. Ajunsese pe culmea plăcerii de a trăi; un singur lucru îl ameninţa – Moartea cea distrugătoare!

Artera luminată se terminase. Un pasaj îngust printre ziduri înalte i se prezenta ca o scurtătură către scuarul unde era situată reşedinţa sa, vestită pentru comorile ei de artă.

Zgomotul străzilor din spatele său se estompă şi dispăru, singurul zgomot care se auzea era sunetul liniştit al paşilor săi.

Şi atunci, din întunericul ce se aşternea în faţă, răzbătu un alt sunet. Rezemat de zid se afla un tânăr care cânta la flaut. Bineînţeles, unul din enormul trib al muzicanţilor de

pe stradă, dar de ce alesese un loc atât de deosebit? Sigur, că la ora asta din noapte, poliţia… meditaţiile lui Hamer s-au întrerupt, deodată, când îşi dădu seama, cu un şoc, că omul nu avea picioare. O pereche de cârje stăteau lipite de zid, lângă el. Hamer mai văzu că nu cânta la flaut, ci la un instrument ciudat care scotea sunete mult mai înalte şi mai clare decât celălalt.

Omul continua să cânte. Nu observă că Hamer se apropiase. Stătea cu capul foarte mult aplecat pe spate ca şi cum era extaziat de propria sa muzică şi sunetele răzbăteau cu puritate şi vioiciune, înălţându-se… Tot mai sus…

O melodie stranie, mai bine zis nu era deloc o melodie, doar o simplă frază muzicală, destul de apropiată de sonorităţile bogate ale viorilor din „Rienzi”, repetată la nesfârşit, reluată dintr-o cheie în alta, dintr-o gamă armonică în alta, dar ridicându-se permanent şi atingând, de fiecare dată, cote tot mai mari de libertate neîngrădită.

Nu semăna cu nimic din ceea ce auzise Hamer vreodată. Era ceva ciudat la ea, care te cuprindea, te învăluia… Ea… Se prinse disperat cu amândouă mâinile de o protuberanţă din zidul de lângă el. Era conştient de un singur lucru – că trebuie să se menţină la pământ – cu orice preţ, trebuia să se menţină la pământ…

Şi deodată îşi dădu seama că muzica se oprise. Ologul îşi căuta cârjele. Şi Silas Hamer văzu că încercase ca un nebun să se ţină de o piatră ieşită în afară, pentru simplul motiv că avusese ideea absurdă, cât se poate de iraţională, că se ridica de la sol, mai bine zis că muzica îl înălţa…

Începu să râdă. Ce idee cu totul trăsnită! Bineînţeles că picioarele sale nu se desprinseseră nici o clipă de pământ, dar ce halucinaţie stranie. Trăncănitul rapid al lemnului pe trotuar îl făcu să-şi dea seama că infirmul plecase. Se uită după el până când silueta omului fu înghiţită de întuneric. Ce tip ciudat!

Silas îşi continuă drumul mai încet; nu-şi putea şterge din minte senzaţia curioasă, imposibilă că pământul îi fugise de sub picioare…

Şi-atunci, dintr-un impuls, se întoarse şi se îndreptă în grabă în direcţia în care o luase celălalt. Omul nu putea să fi ajuns departe, el avea să-l găsească imediat.

Strigă de îndată ce zări silueta schilodită legănându-se încet de-a lungul drumului.

— Hei! O clipă!

Omul se opri şi rămase nemişcat până când Hamer se apropie de el. Un bec ardea chiar deasupra capului său şi-i lumina toate trăsăturile. Lui Silas Hamer i se tăie respiraţia din cauza acestei surprize mari. Omul avea într-adevăr cel mai frumos cap pe care-l văzuse vreodată. Îi puteai da orice vârstă; sigur nu era un băiat, totuşi, tinereţea era caracteristica sa predominantă – tinereţe şi vigoare, o pasiune intensă!

Hamer reuşi cu foarte multă greutate să înceapă a-i vorbi.

— Ascultă, îi spuse el stingherit, aş vrea să ştiu ce cântai mai devreme?

Omul zâmbi… Cu surâsul său lumea păru deodată să sară în sus de bucurie…

— Era un cântec vechi, un cântec foarte vechi… De ani de zile, de secole. Vorbea cu o ciudată claritate pronunţând distinct, conferind o valoare egală fiecărei silabe. Se vedea clar că nu era englez, dar Hamer nu ghici naţionalitatea sa.

— Nu eşti englez. De unde eşti?

Din nou se ivi zâmbetul acela larg, voios.

— De peste mare, domnule. Am venit… cu mult timp în urmă… Cu foarte mult timp în urmă.

— Trebuie să fi avut un accident foarte grav. S-a întâmplat recent?

— Acum câtva timp, domnule.

— Ce ghinion să pierzi amândouă picioarele.

— Ba a fost bine, spuse omul foarte calm. Îşi întoarse privirea cu o stranie seriozitate spre interlocutorul său.

Erau rele.

Hamer îi puse un şiling în mână şi se întoarse. Era uluit şi uşor neliniştit. „Erau rele!” Ce lucru straniu să spui asta! Evident, făcuse o operaţie din cauza unei anumite boli, dar… Ce ciudat sunase.

Hamer se duse acasă gânditor. Încercă fără succes să uite incidentul. Stând în pat, cu prima senzaţie de somnolenţă care-l cuprindea, auzi orologiul din împrejurimi bătând ora unu. O bătaie clară şi apoi linişte – linişte care fu întreruptă de un sunet slab familiar… Începu să-l recunoască treptat. Îşi simţea inima bătându-i tare. Omul din pasaj cânta, undeva, nu foarte departe…

Notele se auzeau vesele, reluarea lor înceată cu chemarea sa voioasă, aceeaşi scurtă frază muzicală obsedantă… „E ceva nefiresc, murmură Hamer. Este nefiresc. Are aripi…”

Tot mai clar, tot mai sus, fiecare val ridicându-se deasupra celuilalt şi cuprinzându-l şi pe el. De data aceasta nu se opuse; se lăsă dus… Sus-sus… Valurile de sunete îl transportau din ce în ce mai sus… Triumfătoare şi libere, ele învăluiau totul.

Din ce în ce mai sus… De acum trecuseră de limitele sunetelor umane, dar continuau încă să se ridice… Vor atinge ţelul final, întreaga perfecţiune a înălţimii?

Se ridica…

Ceva îl trăgea, îl trăgea în jos. Ceva mare şi greu şi insistent. Îl trăgea a remuşcare, îl trăgea înapoi, jos… Jos…

Stătea în pat uitându-se la fereastra alăturată. Apoi, răsuflând din greu şi dureros, îşi întinse un braţ în afara patului. Mişcarea i se păru curios de stânjenitoare. Moliciunea patului era apăsătoare; apăsătoare erau şi perdelele grele de la ferestre care împiedicau lumina şi aerul. Tavanul parcă îl apăsa. Se simţea înecat, strangulat. Se mişcă uşor sub plapumă şi greutatea trupului său deveni cea mai apăsătoare dintre toate…

II

— Vreau o consultaţie, Seldon.

Seldon îşi împinse puţin scaunul de la masă. Se tot întreba care ar fi putut fi motivul acestei cine în doi. Nu prea îl mai văzuse pe Hamer din iarnă şi în seara aceasta era conştient de o anumită schimbare, greu de definit, la prietenul său.

— Uite ce este, începu milionarul, sunt îngrijorat în privinţa mea.

Seldon se uită la el peste masă.

— Arăţi în floarea vârstei.

— Nu la asta mă refer. Hamer se opri un minut, apoi adăugă liniştit: mă tem că înnebunesc.

Neurologul ridică privirea cuprins deodată de mai mult interes. Îşi turnă un pahar de Porto cu o mişcare înceată şi apoi îl întrebă liniştit, privindu-l pătrunzător pe celălalt bărbat:

— Ce te face să crezi asta?

— Ceva ce mi se întâmplă. Ceva inexplicabil, incredibil. Nu poate fi adevărat, aşa că, pesemne, îmi pierd minţile.

— Nu te grăbi, spuse Seldon, povesteşte-mi totul.

— Nu cred în supranatural, începu Hamer. N-am crezut niciodată… Dar, mai bine ţi-aş spune toată povestea de la început. Prima dată s-a întâmplat iarna trecută, într-o seară după ce am cinat la tine.

Apoi, cât se poate de concis, îi relată evenimentele petrecute în drumul spre casă şi ciudata lor urmare.

— Acesta a fost începutul. Nu-ţi pot explica exact sentimentul, dar a fost minunat! Nu semăna cu nimic din ceea ce mai trăisem sau visasem vreodată. Ei bine, se întâmplă mereu de atunci. Nu în fiecare noapte, din când în când. Muzica, sentimentul de a fi ridicat în sus, zborul avântat… Şi apoi, teribila revenire, simţământul că sunt tras jos, pe pământ, urmat de durere, de reala durere fizică a trezirii. E ca şi cum cobor de pe un munte înalt – ştii ce dureri de urechi te apucă? Ei bine, e acelaşi lucru, dar intensificat şi cu el groaznicul simţ al greutăţii, acela de a fi claustrat, sufocat…

Se întrerupse şi urmă o pauză.

— Deja servitorii cred că sunt nebun. N-am putut suporta acoperişurile şi zidurile, aşa că mi-am aranjat în podul casei un loc deschis spre cer, fără mobilă, covoare sau alte lucruri sufocante… Dar chiar şi aşa, toate casele din jur îmi fac rău. Am nevoie de loc deschis la ţară, undeva unde să pot respira în voie… Se uită către Seldon. Ei, ce zici? Poţi să-mi explici asta?

— Hm, făcu Seldon. Sunt o mulţime de explicaţii. Ai fost hipnotizat sau te-ai hipnotizat singur. Stai prost cu nervii. Sau poate să fie doar un simplu vis.

Hamer dădu din cap descurajat.

— Niciuna din aceste explicaţii nu ţine.

— Mai sunt şi altele, continuă Seldon rar, dar ele, în general, nu sunt admise. Eşti pregătit să le admiţi?

— În ansamblu, da!

— Sunt o mulţime de lucruri pe care nu le înţelegem, care nu pot fi explicate în mod normal. Mai avem încă o groază de descoperit şi cred că e bine să avem o minte receptivă, deschisă.

— Ce mă sfătuieşti să fac? Întrebă Hamer după o vreme.

Seldon se aplecă brusc spre e!

— Unul din mai multe lucruri. Părăseşte Londra, caută-ţi „spaţiul tău deschis”. Visurile s-ar putea să înceteze.

— Nu pot face asta, spuse Hamer repede. Am ajuns că nu pot trăi fără ele. Nici nu vreau să renunţ la ele.

— Ah! Cred că am ghicit. O altă alternativă ar fi tipul ăsta, mutilatul. Îl înzestrezi acum cu tot felul de atribute supranaturale. Vorbeşte cu el. Risipeşte vraja.

Hamer dădu din nou din cap.

— De ce nu?

— Mi-e teamă, rosti Hamer simplu.

Seldon tăcu un gest de nerăbdare.

— Ei, acum nu mai crede în toate astea, aşa, orbeşte! Cântecul, mediumul care stârneşte totul, cum e?

Hamer îl murmură şi Seldon îl ascultă, încruntat şi uluit.

— Seamănă cu o bucăţică din uvertura la „Rienzi”. E ceva înălţător în ea – parcă ar avea aripi. Dar eu nu mă-nalţ de la pământ! În privinţa zborurilor astea ale tale, seamănă exact unele cu altele?

— Nu, nu, Hamer se aplecă spre el nerăbdător. Ele cresc în amplitudine. De fiecare dată văd puţin mai mult. E greu să-ţi explic. Înţelegi, întotdeauna sunt conştient că ating un anumit punct – la care mă duce muzica – nu direct, ci printr-o succesiune de valuri, fiecare ridicându-se mai sus decât cea precedentă, până în punctul cel mai înalt de!A care nu mai poţi merge mai departe. Rămân acolo până când sunt tras înapoi. Nu e un loc, e mai mult o stare. Ei bine, nu chiar de la început, ci după puţin timp, am început să înţeleg că există alte lucruri înconjurătoare care aşteaptă până când sunt în stare să le percep. Gândeşte-te la un pisoi. Are ochi, dar la început nu vede cu ei. E orb şi trebuie să înveţe să vadă. De fapt, asta mi se întâmplă mie. Ochii şi urechile omeneşti nu-mi folosesc, dar există ceva corespunzător lor care nu se dezvoltase încă – ceva ce nu ţine deloc de trup. Şi treptat s-a dezvoltat… Au fost senzaţii de lumină… Apoi de sunete… Apoi de culoare… Toate foarte vagi şi nedefinite. E mai mult decât cunoaşterea lucrurilor prin văzul şi auzul lor. Întâi a fost lumina, o lumină care a devenit mai puternică şi mai clară… Apoi nisip, mari întinderi de nisip roşiatic… Ici şi colo lungi linii drepte de apă precum canalele.

Seldon îşi ţinu brusc respiraţia.

— Canale! Asta-i interesant. Continuă!

— Dar aceste lucruri n-au contat, ele nu mai contează. Reale erau cele pe care încă nu le puteam vedea, dar le auzeam… Era un sunet ca fâlfâitul din aripi, într-un fel, nu pot să explic de ce, era măreţ! Nu seamănă cu nimic din ce-i aici. Şi apoi se arătă altceva înălţător – le-am văzut – Aripile! O, Seldon, Aripile!

— Dar ce erau ele? Oameni, îngeri, păsări?

— Nu ştiu. N-am putut să văd, nu încă. Dar culoarea lor! Culoarea aripilor – noi nu avem aşa ceva aici – este o culoare minunată.

— Culoarea aripilor? Repetă Seldon. Cum arată?

Hamer dădu din mână nerăbdător.

— Cum să-ţi povestesc? Să descriu culoarea albastră unui orb! E o culoare pe care n-ai văzut-o niciodată – culoarea Aripilor!

— Şi?

— Şi! Asta-i tot. Până aici am ajuns. Dar de fiecare dată, revenirea a fost mai dificilă, mai dureroasă. Asta nu pot înţelege. Sunt convins că trupul meu nu părăseşte niciodată patul. În locul la care mă înalţ nu mai dispun de o prezenţă fizică. Atunci, de ce mă doare atât de rău după aceea?

Seldon dădu din cap în tăcere.

— E ceva dureros, mă refer la revenire. Tragerea în jos şi-apoi durerea, durerea în fiecare membru, în fiecare nerv şi îmi simt urechile ca şi cum ar plesni. Apoi totul mă apasă atât de tare, toată greutatea, groaznicul sentiment de-a fi închis. Simt nevoie de lumină, aer, spaţiu, mai mult decât orice, de spaţiu în care să respir! Şi am nevoie de libertate.

— Şi dintre toate celelalte lucruri care însemnau atât de mult pentru tine înainte? Întrebă Seldon.

— Asta-i partea cea mai proastă. Ţin la ele la fel de mult, ba chiar mai mult decât înainte. Şi aceste lucruri, confortul, luxul, plăcerea, par să mă tragă în partea opusă a Aripilor. E o luptă continuă între ele şi nu văd cum o să se termine.

Seldon rămase tăcut. Ciudata poveste pe care o ascultase era cu adevărat destul de fantastică. Era totul amăgire, o halucinaţie neobişnuită sau există vreo posibilitate să fie adevărată? Şi dacă da, de ce Hamer, dintre toţi oamenii…? Desigur, materialistul, omul care ţinea la lucruri şi nega spiritul. Era ultimul care s-ar fi cuvenit să aibă viziunea unei alte lumi.

În faţa lui la masă, Hamer îl cerceta îngrijorat.

— Cred, fu de părere Seldon, că poţi doar să aştepţi. Aşteaptă şi vezi ce se întâmplă.

— Nu pot! Îţi spun că nu pot! Ceea ce-mi spui îmi dovedeşte că nu înţelegi. Mă sfâşie în două, această luptă groaznică, această rupere, lupta asta nesfârşită între… Între… Ezită.

— Între carne şi spirit? Îl completă Seldon. Hamer privi obosit înainte.

— S-ar putea numi aşa. Oricum, este insuportabil… Nu mă pot elibera…

Din nou, Bernard Seldon clătină din cap. Era prins în încleştarea inexplicabilului. Îi mai dădu o sugestie.

— Dacă aş fi în locul tău, aş pune mâna pe schilodul acela.

Dar când se îndreptă spre casă, murmură în sinea sa: „Canale… Ştiu eu?”

III

Silas Hamer plecă de acasă, în dimineaţa următoare, cu o nouă hotărâre. Se decise să urmeze sfatul lui Seldon şi să-l găsească pe omul fără picioare. Totuşi, convingerea sa intimă era că avea să-l caute degeaba, că acesta trebuie să fi dispărut complet, ca şi cum pământul l-ar fi înghiţit.

Clădirile întunecate de pe laturile pasajului nu permiteau să intre lumina soarelui, făcându-l întunecos şi misterios. Numai într-un singur loc, pe la jumătatea sa, se afla o spărtură în zid şi prin aceasta cădea o lumină aurie care contura binefăcătoare o siluetă ce se afla jos. O siluetă, da, era omul!

Instrumentul din fluiere stătea rezemat de zid, lângă cârjele sale şi el acoperea pietrele cu desene făcute cu cretă colorată. Două erau terminate, scene de pădure de-o minunată frumuseţe şi delicateţe, înfăţişând pomi ce se legănau şi un izvor ce clipocea, toate părând aievea.

Din nou Hamer se întrebă. Omul ăsta era doar un muzicant de pe stradă, un desenator pe trotuare? Sau era ceva mai mult…?

Deodată, milionarul se pierdu cu firea şi strigă tare şi supărat:

— Cine eşti tu? Pentru numele lui Dumnezeu, cine eşti tu?

Ochii omului îi întâlniră pe ai săi, zâmbind.

— De ce nu răspunzi? Vorbeşte, omule, vorbeşte!

Observă apoi că acesta desena cu o incredibilă repeziciune pe o bucată goală de piatră. Hamer îi urmări mişcările… Câteva trăsături şi nişte copaci uriaşi apărură. Apoi, aşezat pe un bolovan… Un bărbat… Cântând la un nai. Cu o faţă extraordinar de frumoasă şi picioare de ţap…

Mâna schilodului se mişcă iute. Bărbatul stătea încă pe stâncă, dar picioarele de ţap dispăruseră. Din nou, ochii săi îi întâlniră pe cei ai lui Hamer.

— Ele erau rele, zise acesta.

Hamer privea fascinat. Căci faţa era cea din desen, dar în mod ciudat şi incredibil înfrumuseţată… Purificată de tot, emanând o intensă, o imensă bucurie de a trăi.

Hamer se întoarse şi aproape fugi prin pasaj la lumina strălucitoare a soarelui repetându-şi la nesfârşit: „E imposibil. Imposibil… Sunt nebun, visez!” Dar faţa îl obseda – faţa lui Pan…

Intră în parc şi se aşeză pe o bancă. Era o oră când se plimba puţină lume. Câteva doici cu copii mici în umbra copacilor şi presăraţi ici şi colo, pe întinderile verzi, ca insule pe o mare, zăceau întinşi nişte bărbaţi…

Cuvintele „un vagabond nenorocit” erau pentru Hamer echivalentul mizeriei. Dar, deodată, astăzi, el îi invidia…

Ei îi apăreau lui, dintre toate fiinţele, singurii liberi. Pământ dedesubt, cer deasupra lor, o întreagă lume în care să umble… Nu erau nici claustraţi, nici înlănţuiţi.

Ca o străfulgerare îşi dădu seama că ceea ce îl lega cu atâta lipsă de remuşcare era lucrul pe care îl venera şi îl preţuise cel mai mult – bogăţia! Crezuse că ea e lucrul cel mai puternic de pe pământ şi acum, învăluit în puterea sa de aur, văzu adevărul cuvintelor sale. Banii erau cei care îl ţineau în sclavie…

Dar asta era? Asta era cu adevărat? Exista vreun adevăr mai profund şi mai edificator pe care nu-l văzuse? Banii sau propria sa dragoste pentru bani? Era legat în fiare făcute de el însuşi; nu bogăţia în sine, ci dragostea sa pentru aceasta era lanţul.

Acum ştia clar cele două forţe care trăgeau de el, puterea caldă, complexă a materialismului ce îl înconjura şi îl închidea şi, în opoziţie cu aceasta, clara, imperativa chemare pe care el o numi pentru sine Chemarea Aripilor.

Şi în timp ce una lupta şi se agăţa de el, cealaltă îi declara război şi nu se lăsa înfrântă. Ea doar chema, chema neîncetat… O auzea atât de clar că aproape se exprima în cuvinte.

— Nu poţi cădea la învoială cu Mine, părea aceasta să spună. Deoarece, eu sunt deasupra tuturor celorlalte lucruri. Dacă vei urma chemarea mea, trebuie să renunţi la toate celelalte şi să te scuturi de forţele care te ţin. Căci numai cei Liberi mă vor urma acolo unde eu îi conduc…

— Nu pot, strigă Hamer. Nu pot…

Câţiva oameni s-au întors să se uite la bărbatul cel voinic care şedea şi vorbea de unul singur.

I se cerea un asemenea sacrificiu, a ceea ce îi era cel mai drag, care făcea parte din el însuşi.

Parte din el însuşi – îşi reaminti omul fără picioare…

IV

— În numele Domnului, ce te aduce aici? Întrebă Borrow.

Într-adevăr, parohia din cartierul de Est era un mediu pe care Hamer nu-l cunoştea.

— Am ascultat multe predici bune, începu milionarul, în care se spunea ce-aţi putea face voi dacă aţi avea fonduri. Am venit să-ţi spun asta: poţi avea fondurile.

— Foarte frumos din partea ta, răspunse Borrow, oarecum surprins. O mare donaţie, da?

Hamer zâmbi trist.

— Aş spune aşa: până la ultimul penny pe care-l am.

— Ce?

Hamer îi dezvălui detaliile într-o manieră rapidă de domeniul afacerilor. Borrow simţea cum i se învârtea capul.

— Vrei să spui că cedezi întreaga ta avere pentru a fi folosită la ajutorarea celor săraci din East End, numindu-mă pe mine legător?

— Exact.

— Dar de ce, de ce?

— Nu pot să-ţi explic, zise Hamer încet. Îţi aminteşti discuţia noastră din februarie trecut despre viziuni? Ei bine, o astfel de viziune a pus stăpânire pe mine.

— E splendid!

Borrow se aplecă înainte cu ochii strălucindu-i.

— Nu-i nimic deosebit de splendid în legătură cu asta, zise Hamer întunecat. Nu-mi pasă nici negru sub unghie de sărăcia din East End. Ei nu au nevoie decât de tărie de caracter şi curaj! Eu am fost foarte sărac şi am scăpat. Dar trebuie să renunţ la bani şi aceste societăţi aşa-zise de binefacere n-o să pună mâna pe ei. Eşti un om în care pot să am încredere. Hrăneşte trupuri sau suflete cu ei. De preferat sunt primele. Eu am fost flămând, dar poţi să faci cum îţi place.

— Este un lucru fără precedent, abia bolborosi Borrow.

— Totu-i terminat şi parafat, continuă Hamer. Avocaţii au făcut actele, în sfârşit, şi eu le-am semnat pe toate. Pot să-ţi spun că am fost foarte ocupat în aceste ultime două săptămâni. E aproape la fel de greu să scapi de o avere ca şi s-o faci.

— Dar tu, ţi-ai păstrat ceva?

— Nici un penny, îi răspunse Hamer vesel. Nu e chiar aşa adevărat. Am exact doi penny în buzunar. Râse.

Îşi luă la revedere de la uluitul său prieten şi ieşi pe străzile strâmte, urât mirositoare. Cuvintele pe care tocmai le rostise atât de bucuros îi reveniră acum în minte cu sentimentul dureros al unei pierderi. „Nici un penny!” Din vasta sa avere nu păstrase nimic. Îi era teamă, tare teamă

de sărăcie, de foame şi de frig. Sacrificiul nu-i adusese nici o plăcere.

Totuşi, era conştient că greutatea şi ameninţarea lucrurilor dispăruseră; nu se mai simţea apăsat şi legat. Strânsoarea lanţului cedase şi se rupsese, dar viziunea eliberării se afla în apropiere ca să-i dea puteri.

Necesităţile lui materiale puteau umbri Chemarea, dar nu s-o ucidă fiindcă el ştia că un lucru nemuritor era veşnic.

Se simţea în aer venirea toamnei şi vântul bătea rece. Simţi frigul, se cutremură şi îi mai era şi foame căci uitase să mănânce de prânz. Asta-i apropia viitorul. Era incredibil că el renunţase la tot: viaţă uşoară, confort, căldură! Trupul său striga neputincios… Şi-atunci încă o dată îl cuprinse un simţământ bucuros şi înălţător de libertate.

Hamer ezită. Era aproape de o staţie de metrou. Avea doi penny în buzunar. Îi veni ideea să-l ia până la parcul unde, cu două săptămâni în urmă, îi văzuse pe leneşii aceia întinşi. În afara acestei fantezii, n-avea nici un plan pentru viitor. Acum credea, pe cinstea lui, că era nebun, oamenii sănătoşi n-ar fi procedat ca el. Şi dacă aşa stăteau lucrurile, nebunia era un lucru minunat şi uimitor.

Da, se va duce acum în spaţiul deschis din parc şi a ajunge acolo cu metroul avea o semnificaţie specială pentru el. Căci subteranul ăsta reprezenta toate ororile vieţii închise, înmormântate… Se va ridica din închistarea vagoanelor liber către spaţiul verde şi pomii care ascundeau ameninţarea caselor apăsătoare.

Scara rulantă îl duse repede şi uniform jos. Aerul era greu şi apăsător. Stătea la capătul peronului departe de masa de oameni. În stânga sa era deschiderea tunelului din care trenul trebuia să apară dintr-o clipă într-alta ca un şarpe. Simţi în toată staţia un rău subtil. Nu se afla nimeni aproape de el cu excepţia unui tânăr ghemuit pe un scaun, cufundat, după câte se părea, într-o toropeală de om beat.

Din depărtare, se auzi slab huruitul ameninţător al trenului. Băiatul se ridică din scaun şi îşi târşi paşii nesiguri

într-o parte a lui Hamer, rămânând pe marginea peronului ca să se uite în tunel.

Apoi, se întâmplă atât de repede că păru aproape incredibil, îşi pierdu echilibrul şi căzu…

O sută de gânduri îi cuprinse simultan creierul lui Hamer. Văzu o grămadă călcată de un autobuz şi auzi o voce răguşită zicând: „Nu trebe să vă căiţi, înălţimea voastră. Nu puteaţi face nimica.” Şi astfel îşi dădu seama că acea viaţă putea fi salvată numai de el însuşi. Nu era nimeni altcineva acolo şi trenul se apropia… Toate îi trecură prin minte cu rapiditatea unui fulger. Dădea dovada unei curioase şi calme lucidităţi.

Avea doar o secundă să se decidă şi ştiu, în clipa aceea, că teama lui de Moarte nu dispăruse. Îi era îngrozitor de teamă. Şi-apoi, nu era o speranţă deşartă? Pierderea inutilă a două vieţi?

Privitorilor îngroziţi de la celălalt capăt al peronului nu li se păru nici o distanţă în timp între căderea băiatului şi săritura bărbatului după el – şi apoi trenul luând rapid curba tunelului, incapabil să frâneze la timp.

Iute, Hamer îl prinse în braţe pe băiat. Nici un impuls firesc de conservare nu-l împiedică, carnea ce tremura asculta comanda spiritului străin care-i cerea sacrificiu. Cu un ultim efort îl aruncă pe băiat pe peron, el însuşi căzând…

Apoi, deodată, teama îi dispăru. Lumea materială nu-l mai ţinea jos. Nimic nu-l mai încătuşa. Pentru o clipă, i se păru că aude veselul nai al lui Pan. Apoi mai aproape şi mai tare – absorbind în sus totul, sosi bucurosul fâlfâit al nenumăratelor Aripi. Învăluindu-l ocrotitor.

SFÂRŞIT